

בבית המשפט העליון

בש"א 4825/16 - א'

לפני: כבוד הרשמת ליאת בנמלך

המבקשת: פלונית

נגד

המשיבים: 1. פלוני
2. הכשרת הישוב - חברה לביטוח בע"מ

בקשה להארכת מועד

החלטה

1. בפניי בקשה למתן ארכה להגשת ערעור על פסק דין של בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו מיום 4.4.2016.

על פי הנטען בבקשה השתלשלות האירועים היתה כדלקמן: בא-כוח המבקשת צפה באופן יזום בפסק הדין באתר "נט המשפט" ביום 5.4.2016, וזהו מועד ידיעתו; הוא יידע את המבקשת - תושבת רוסיה - על פסק הדין בכתב ביום 11.4.2016 ותשובתה נשלחה ביום 14.4.2016; לאחר דברים אלו ניתקה המבקשת מגע לתקופה מסוימת, על פי הטענה בשל מצבה הנפשי, והקשר עימה חודש בסוף חודש מאי; ביום 2.6.2016 הודיעה המבקשת לבא-כוחה כי היא מעוניינת בהגשת הערעור; וביום 8.6.2016 פנה המבקש למשרד המשיבים ולבית משפט זה להגשת הבקשה (הבקשה התקבלה לרישום ביום 15.6.2016).

כאמור לטענת בא-כוח המבקשת הוא צפה בפסק דין באתר "נט המשפט" באופן יזום ביום 5.4.2016, אך פסק הדין מעולם לא הומצא לידי. בהינתן הצהרת בא-

כוח המבקש לפיה לא מסר את כתובת הדואר האלקטרוני שלו לשם המצאה באמצעות מערכת "נט המשפט", נראה כי צפייה יזומה כזו אכן אינה מהווה המצאה כדין של פסק הדין (ראו: הוראות סימן ג'2 בפרק ל"ב לתקנות סדר הדין האזרחי, תשמ"ד-1984 (להלן: תקנות סדר הדין האזרחי); ע"א 3693/15 לנגוצקי נ' רציו חיפושי נפט שותפות מוגבלת (5.11.2015); בש"א 1346/16 רשות ניקוז גליל מערבי נ' עיריית נהריה (6.3.2016); בש"מ 503/16 עיריית טבריה - מחלקת המיסוי והגביה נ' מונסטורסקי (7.2.2016)), ועל בסיס החומר שהוצג בפניי אין יסוד לקבוע במקרה דנן אחרת. אוסיף בהקשר זה כי נראה שיישום מלא של "כלל ההדדיות" הקבוע כיום בהוראת תקנה 497ג(ד) לתקנות סדר הדין האזרחי לפיו "המבקש להמציא לבית המשפט כתב בי-דין אלקטרוני, ימסור לבית המשפט כתובת דואר אלקטרוני או כתובת מאובטחת של דואר אלקטרוני לצורך קבלת כתבי בי-דין אלקטרוניים מאת בית המשפט כאמור בתקנת משנה (ג)..." יוביל לצמצום המקרים בהם עורך דין עושה שימוש במערכת "נט המשפט" עת לא מסר כתובת דואר אלקטרוני לשם המצאה, אולם כל עוד הדבר מתאפשר בפועל, אין עוגן בהוראות הדין לקבוע כי צפייה יזומה כפי שארעה בענייננו כמוה כהמצאה כדין.

אציין כי גם המשיבים - המתנגדים למתן הארכה - לא העלו כל טענה כי פסק הדין הומצא לבא-כוח המבקשת כדין, אלא שלטענתם די בצפייתו של בא-כוח המבקשת בפסק הדין כדי למנות את הימים שהיו נתונים למבקשת להגשת ההליך למן מועד הצפיה-הידיעה. איני מוצאת לקבל טענה זו. יוזכר בהקשר זה כי ככלל, ובהתאם לתקנה 402 סיפה לתקנות סדר הדין האזרחי, תשמ"ד-1984, יש למנות את הימים הנתונים להגשתו של הליך ערעורי למן המועד בו נערכת המצאה כדין של ההחלטה עליה מבקשים להשיג, ונפסק בהקשר זה כי "כלל ההמצאה כדין הוא, אפוא, הכלל הנוהג והמחייב, ועל פיו חייב בעל דין לכלכל את התנהלותו הדיונית" (ראו בש"א 1788/06 קלינגר נ' זקס, פסקה 6 (13.11.2007)). לטעמי בענייננו לא הוכחו נסיבות חריגות וקיצוניות, או אותו "דבר מה נוסף", אשר בהתקיימם יש להחיל את "חריג הידיעה" ולא את "כלל ההמצאה". אדגיש בהקשר זה כי -

"עצם העובדה שפסק הדין מעולם לא הומצא כדין לידי בא-כוח המבקשים אינה יכולה להוביל למסקנה האוטומטית כי יש למנות את הימים הנתונים להגשתו של ההליך למן מועד הידיעה. אם נאמר אחרת תהא משמעות הדברים כי כל אימת שישנה תקלה בהמצאה כדין יש בכך כדי להרע את מצבו של בעל הדין אשר המתין להמצאה של ההחלטה, כפי שרשאי היה לעשות"

(רע"א 7367/14 ברגר נ' סטריאן, פסקה 2 (19.4.2015)
(להלן: עניין ברגר)).

(ואציין כי התגובה אותה הגיש בא-כוח המבקשת במסגרת ההליך קמא לבקשה לעיון, אינה מלמדת לטעמי, כשלעצמה, על חוסר תום ליבה בהגשת הבקשה דנן. השוו לנסיבות המצדיקות את החלתו של חריג הידיעה - בש"א 8098/15 אברהם כהן ושות' נ' עו"ד מיכה צמיר, בתוקף תפקידו ככונס נכסים, פסקה 5 (13.4.2016)).

2. יחד עם זאת את טענת בא-כוח המבקשת לפיה "בהינתן שלא היתה כל המצאה כדין, זכאית המבקשת להגיש ערעורה בכל זמן" לא ניתן לקבל. על פי גישה זו, מקום בו החלטה לא הומצאה כדין לבעל דין אך הוא ידע על קיומה רשאי הוא לשבת בחיבוק ידיים ללא מגבלת זמן ולהגיש הליך ערעורי בכל מועד שיבחר וגם בחלוף פרק זמן משמעותי מאוד למן מועד ידיעתו עליו. גישה כזו, לפיה בהעדר המצאה יש להתעלם מידעתו של בעל דין או של בא-כוחו על החלטה שיפוטית, אינה מתיישבת עם החובה המוטלת על בעל דין לנהוג בתום לב, ויש לבחון בכל מקרה קונקרטי לגופו את התנהלותו הדיונית של בעל הדין על רקע ידיעתו זו (ראו והשוו בש"א 2692/16 פלוני נ' פלונית, פסקה 3 (13.5.2016)). וכפי שציינתי בעניין ברגר הנ"ל: "בעל דין אינו רשאי להמתין בחוסר מעש ללא מגבלת זמן ... ככל שחולף פרק זמן גדול יותר למן מועד ידיעתו, יש לומר כי המתנתו נגועה בחוסר תום לב" (שם, פסקה 2).

כן איני רואה לקבל את טענת בא-כוח המבקשת לפיה אין מקום ליתן משקל למועד הידיעה על פסק הדין כיוון שלא קרא "קריאה מוקפדת של פסה"ד במלואו, אלא כאמור עיון בלבד". אך מובן הוא כי אופן הקריאה ובחירתו של עורך דין ושל לקוחו לקרוא החלטה בעיון או ברפרוף, אינם יכולים לשמש נתון בעל משקל בבחינת בקשה כגון דא.

3. הנה כי כן, בהעדר "עוגן" של המצאה של פסק יש לבחון את ההתנהלות הדיונית של המבקשת ושל בא-כוחה למן מועד הידיעה על פסק הדין, כמו גם את נסיבות העניין בכללותן. בעניין זה קיימים שיקולים המושכים לכיוונים מנוגדים.

מן הצד האחד, התנהלות המבקשת ובא-כוחה אינה נקיה מספקות. בא-כוח המבקשת הודיע לה על פסק הדין סמוך יחסית למועד ידיעתו, ביום 11.4.2016 (לאחר שישה ימים). על פי הטענה המבקשת, המתגוררת בחו"ל, הביעה אכזבה מפסק הדין, והקשר של בא-כוחה עימה נותק. המבקשת הודיעה על רצונה להשיג על פסק הדין

לראשונה ביום 2.6.2016, ונסיון להגיש את הבקשה לבית המשפט נעשה לאחר שישה ימים נוספים. כלומר פרק הזמן שחלף ממועד הידיעה ועד למועד הגשת הבקשה אינו קטן. בנוסף, הטענה לפיה שיהוי זה נבע בעיקרו ממצבה הנפשי של המבקשת נתמך בתצהיר מטעם "איש הקשר" עימה, בו נטען כי המבקשת סובלת מדיכאון בעקבות התאונה נשוא ההליך וכי הטיפול בהליך הכביד עליה, אך טענה זו לא נתמכה באסמכתאות כלשהן, וממילא לא הוכחה. כמו כן לבקשה לא צורף הליך ערעורי ונדרשת ארכה נוספת לשם הגשתו.

מן הצד השני, פרק הזמן בין המועד בו היה על המבקשת להגיש את הערעור לו היינו מונים את הימים להגשתו למן מועד הידיעה (29.5.2016) לבין מועד הפניה למשרד בא-כוח המשיבים ולבית המשפט (8.6.2016) אינו ממושך מאוד (כשבוע וחצי). עוד יש ליתן משקל בענייננו לכך שעניין לנו בערעור בזכות, כמו גם לנסיבותיה האישיות של המבקשת, המתגוררת ברוסיה ואינה דוברת עברית, נתונים שמטבע דברים הקשו על התקשורת עימה (גם אם נתעלם מן הטענות הנוגעות למצבה הנפשי, שכאמור לא הוכחו).

4. מטעמים אלו ולאחר איזון בין כל השיקולים הצריכים לעניין החלטתי לקבל את הבקשה, במובן זה שהמבקשת רשאית להגיש ערעור מטעמה בתוך 14 ימים מעת המצאת החלטה זו לבא-כוחה.

יחד עם זאת היות והתנהלות המבקשת ובא כוחה אינה נקיה מספקות, כפי שתואר לעיל, והמשיבים נדרשו להגיש תגובה בין היתר בשל התנהלותם זו, תישא המבקשת בהוצאות המשיבים בסך של 2,000 ש"ח.

הארכה תצוין בפתח ההליך שיוגש והחלטתי תצורף כנספח.

ניתנה היום, ד' באלול התשע"ו (7.9.2016).

ליאת בנמלך

ר ש מ ת